

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La Sentència del Tribunal Constitucional, que modifica l'Estatut aprovat en referèndum per una majoria de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, va ser interpretada per molts com la confirmació que les ànsies d'autogovern de bona part dels catalans i les catalanes no cabien ja en la Constitució Espanyola.

El nou finançament acordat el 2009, que pretenia aturar el creixent malestar fiscal català, ha estat incapaç de garantir el compliment del principi d'ordinalitat. A més, la percepció d'un exagerat dèficit fiscal s'ha vist agreujada amb motiu de la crisi econòmica.

A aquests problemes s'hi afegeix la sensació d'injustícia sobre les inversions públiques de l'Estat a Catalunya, l'acumulació d'incompliments per part dels successius Governos d'Espanya del model de finançament acordat a partir del que disposa el nou Estatut i la manca de sensibilitat suficient sobre la realitat pluricultural i pluringüística d'Espanya. En aquest darrer aspecte cal subratllar l'inadmissible intent de l'actual Govern d'Espanya de qüestionar el model lingüístic de l'escola catalana amb més de 30 anys de vigència.

Aquest conjunt de raons aconsellen renovar el pacte constitucional i estatutari a través d'una reforma federal de la Constitució Espanyola que contempli al menys quatre aspectes especialment rellevants:

Regles: Cal resoldre de la millor manera possible la qüestió del repartiment competencial i garantir l'adequat exercici de les competències, incorporant clàusules de tipus federal que fixin els límits a l'exercici competencial de cada administració per fer realitat el principi segons el qual l'autogovern permeti el desenvolupament integral de polítiques pròpies per part de les Comunitats Autònomes, evitant al màxim el solapament competencial. En paral·lel, s'han d'enfortir i millorar els mecanismes de cooperació entre les Comunitats Autònomes, i entre elles i l'Administració General de l'Estat.

Recursos: cal incloure a la Constitució les previsions necessàries per assolir un pacte fiscal federal amb les següents característiques principals:

a) Que la gestió, la recaptació, la liquidació i la inspecció de tots els impostos de caràcter general suportats a Catalunya correspongui a l'Agència Tributària de

Catalunya, que també podrà gestionar els tributs locals quan així ho acordi amb les Administracions locals que ho desitgin.

b) Que l'Agència Tributària de Catalunya disposi de plena capacitat i atribucions per a l'organització i l'exercici de les funcions pròpies de la gestió tributària. A aquests efectes, l'Agència Tributària de Catalunya i l'administració tributària de l'Estat establiran un consorci tributari que, presidit per un representant de la Generalitat, actuarà com a única administració tributària a Catalunya.

c) Que la Generalitat disposi de capacitat normativa i responsabilitat fiscal sobre tots els tributs suportats a Catalunya, en el marc de les competències de l'Estat i de la Unió Europea.

d) Que la contribució catalana a les finances de l'Estat integri la contribució a les despeses de l'Estat i la contribució a la solidaritat i als mecanismes d'anivellament) Pel que fa a l'aportació a la solidaritat i als mecanismes d'anivellament, que s'estableixin les adequades previsions per a garantir que Catalunya no perdi capacitat fiscal un cop realitzada la seva contribució a la solidaritat, tot respectant de forma escrupolosa el principi d'ordinalitat.

Representació: el federalisme és una combinació d'autogovern i co-govern que requereix que les Comunitats Autònomes participin en les institucions generals de l'Estat. En aquest sentit, té especial rellevància la reforma del Senat, amb dues opcions possibles: a) una reforma de Senat per convertir-lo en Cambra territorial, o b) la seva supressió en benefici d'un Consell Federal del qual formin part delegats dels governs autonòmics. La Constitució, en aplicació del principi que estableix que les Comunitats Autònomes són Estat, ha d'establir que puguin representar-lo a l'àmbit internacional i en la Unió Europea en qüestions relatives a competències autonòmiques exclusives, adoptant els adequats mecanismes de coordinació entre elles.

Reconeixement: la reforma constitucional ha d'incorporar el reconeixement explícit i la garantia del caràcter plurinacional, pluricultural i plurilingüístic de l'Estat, deixant clar que el terme nacionalitat empara aquelles Comunitats que es consideren a si mateixes com a nacions. Així, ha de quedar clar que la Constitució empara el reconeixement de la realitat nacional catalana, dels seus símbols nacionals i de la continuïtat històrica de

les institucions de la Generalitat, aspectes que determinen una posició singular de la Generalitat en l'Estat. La reforma ha d'emparar el model lingüístic vigent a Catalunya particularment en el terreny educatiu, així com el dret a adreçar-se en català als organismes constitucionals i jurisdiccionals d'àmbit estatal, l'impuls a l'oficialitat de la llengua catalana en la Unió Europea, l'ús de la llengua catalana en el Congrés i en el Senat (o en el Consell Federal), i la presència en la UNESCO de les diverses llengües i cultures d'Espanya. Finalment, s'ha d'establir que futures reformes de la Constitució en determinats aspectes hagin de comptar necessàriament amb l'acord de les Comunitats Autònomes.

En paral·lel, i d'acord amb la voluntat expressada per una majoria de les forces polítiques presents en el Parlament de Catalunya, cal impulsar un procés negociador per fer possible que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya puguin exercir el seu dret a decidir sobre el futur de les relacions entre Catalunya i Espanya. Aquest procés negociador ha de perseguir un gran acord que faci compatible el principi democràtic amb el principi de legalitat, des del convenciment que les lleis han de ser observades i, al mateix temps, que poden ser modificades per a millor servir a la societat. L'objectiu és assolir un acord entre el Govern de Catalunya i el Govern d'Espanya que permeti la celebració a Catalunya d'una consulta o referèndum en el marc de la legalitat, perquè els catalans i les catalanes puguin pronunciar-se sobre quin ha de ser el futur de les relacions entre Catalunya i la resta d'Espanya.

PROPOSTA DE RESOLUCIÓ

El Parlament de Catalunya,

1. Manifesta el convenciment que els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya hauran de decidir lliurement sobre qualsevol proposta de canvi substancial de les relacions Catalunya-Espanya, acordada entre les institucions catalanes i espanyoles, a través d'un referèndum en el qual es plantegi una pregunta clara a la qual s'hagi de respondre de forma inequívoca, acceptant o rebutjant el projecte sotmès a consulta.

2. Es compromet a promoure les reformes necessàries per tal que els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya puguin exercir el seu dret a decidir a través d'un referèndum o consulta acordat en el marc de la legalitat. En aquest sentit:

a. Insta el Govern de la Generalitat a negociar i acordar amb el Govern d'Espanya, en

el termini de dos anys, les reformes legals necessàries per tal que els ciutadans i els ciutadanes de Catalunya puguin exercir el dret a decidir sobre el futur de les relacions Catalunya-Espanya.

b. Insta el Govern de la Generalitat a informar al Parlament, como a mínim cada quatre mesos, sobre l'evolució del procés negociador.

3. Proclama la necessitat d'impulsar la reforma de la Constitució per tal d'assolir un Estat federal que garanteixi el màxim autogovern per a Catalunya, ens asseguri un tracte fiscal just, i reconegui la nostra identitat i cultura nacionals en el marc de l'Estat Espanyol i la Unió Europea, conscients que un sistema de sobiranes compartides és la millor forma de gestionar les interdependències existents en el món global.

4. La conveniència de que els grups parlamentaris impulsin la creació d'una Comissió d'Estudi per tal d'establir, en el termini d'un any, els elements que haurien de conformar una proposta de reforma constitucional, acordada per una àmplia majoria del Parlament de Catalunya per ser negociada i aprovada posteriorment en el marc de les institucions de l'Estat.